

доцільно зорієнтувати насамперед на формування навичок правомірного виконання ряду професійних завдань під час правозастосовної, правоохоронної та іншої діяльності поліцейських.

Ефективність підготовки поліцейських залежить від якісного змістовного наповнення навчальних програм та професійного рівня осіб, що забезпечують освітній процес. Вважаю за доцільне стверджувати, що система підготовки поліцейських повинна ґрунтуватися на потребах суспільства та демократичних засадах суспільного розвитку. Програми підготовки поліцейських доцільно розробляти і реалізовувати із залученням широкого кола зацікавлених сторін як на національному, регіональному, так і на місцевому рівнях (політики, фахівці у сфері освіти, медицини, екології, представники недержавних організацій тощо), передбачити конкретні механізми і форми забезпечення участі громадськості в підготовці та експертизі програм навчання поліцейських. При цьому основним критерієм оцінювання якості підготовки поліцейських та їх компетентностей має стати рівень пріоритетності та забезпеченості прав людини.

Таким чином, оцінювання результатів навчання в сфері прав людини стосується не тільки знань, а й усіх компетентностей, в тому числі в ході практичної діяльності. Систематична перепідготовка і підвищення кваліфікації поліцейських в сфері прав людини також відіграє важливу роль, оскільки удосконалює навички управлінської діяльності, опанування методиками навчання та виховання, формує професійну самосвідомість працівників, почуття відповідальності за свої дії, розуміння необхідності постійного вдосконалення своєї професійної майстерності з урахуванням специфіки діяльності в конкретних підрозділах поліції, сприяє зміцненню зв'язків із населенням, підвищенню рівня правової культури тощо.

Отже, зазначене вище дає підстави стверджувати, що засвоєння прав людини як фундаментальної правової цінності суспільства загалом та правоохоронної діяльності поліції зокрема, є необхідною умовою розбудови правової держави. Рівень захищеності та забезпеченості прав людини є індикатором розвитку суспільства та держави, а також фактором, що визначає функціональну спрямованість поліцейської діяльності, зміст нормативно-правових актів, інших нормативних документів, що регламентують таку діяльність.

Список використаних джерел:

1. Копейчиков В. Реалізація прав і свобод людини / В. Копейчиков // Урядовий кур'єр. – 1994. – 15 черв.
2. Разметаєва Ю. Права людини як фундаментальна цінність громадянського суспільства: до постановки питання / Ю. Разметаєва // Юридический вестник. – 2006. – № 1. – С. 109-112.

Курсант 1-го курсу ВСФП НАВС

Гальченко В.С.

ПРАВА І СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Копейчиков Володимир Володимирович (17 листопада 1923 р., м. Харків — 9 червня 2002 р.) — доктор юридичних наук, професор, академік Академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України.

Народився 17 листопада 1923 року в Харкові. Учасник Великої Вітчизняної війни. У 1948 році закінчив Харківський юридичний інститут, продовжив навчання в аспірантурі. Протягом 1953 - 1971 років працював доцентом, виконуючим обов'язки професора кафедри теорії держави і права, вченим секретарем вченої ради Харківського юридичного інституту.

1971 року переїхав до Києва, де до 1978 року працював професором юридичного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. З 1978 року - старший науковий співробітник відділу прав людини Інституту держави і права АН СРСР, з 1983 року і до смерті-професор кафедри теорії держави і права Національної академії внутрішніх справ України.

Автор понад 250 наукових праць. Під його керівництвом підготовлено 6 докторів юридичних наук та 24 кандидати юридичних наук.

Помер 9 червня 2002 року. Похований в Києві на Байковому кладовищі.

«Права і свободи людини і громадянина» - провідна тема Копейчикова Володимира Володимировича. Він багато чого зробив для розкриття і розуміння прав і свобод

людини.

Права людини — це природні можливості індивіда, що забезпечують його життя, людську гідність і свободу діяльності у всіх сферах суспільного життя.

Права людини мають природну сутність і є невід'ємними від індивіда, вони позатериторіальні і позанаціональні, існують незалежно від закріплення в законодавчих актах держави, є об'єктом міжнародно-правового регулювання та захисту.

Природно-історичне обґрунтування людських прав у сучасній світовій політичній думці явно переважає. Поняття прав людини вживається широко і вузько. В широкому значенні права людини охоплюють весь спектр, найширший комплекс прав і свобод особи, їх різноманітні види. У вузькому значенні розуміються тільки ті права, що не надаються, а лише охороняються і гарантуються державою, діють незалежно від їх конституційно-правового закріплення і державних кордонів. Це рівність усіх людей перед законом, право на життя і тілесну недоторканність, повага людської гідності, свобода від довільного, незаконного арешту або затримання, свобода віри і совісті, право батьків на виховання дітей, право на опір гнобителям тощо.

Існує багато документів, актів, законів, що гарантують захист прав і свобод людини та громадянина.

Загальна Декларація Прав Людини (ЗДПЛ) — декларація, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року в Паризькому палаці Шайо. Декларація стала перше глобальним закріпленням прав, на які усі люди мають невід'ємне право. До міжнародних документів в сфері прав людини відносяться також Міжнародний Пакт про економічні, соціальні і культурні права і Міжнародний пакт про громадянські і політичні права.

Володимир Володимирович Копейчиков у своїх наукових працях наголошував, що права і свободи людини і громадянина мають бути не тільки нормативно визначені, а й належним чином охоронятися.

Охорона прав і свобод людини є одним із завдань Національної поліції. Про це зазначено у статті 2 Закону України про Національну поліцію: Завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах:

- 1) забезпечення публічної безпеки і порядку;
- 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави;
- 3) протидії злочинності;
- 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Особливе місце займає охорона прав і свобод дітей. Тому у 1959 році ООН прийняла Декларацію прав дитини. Декларація прав дитини 1959 року мала 10 коротких декларативних статей, програмних положень, які призивали батьків, окремих осіб, державні органи, місцеву владу й уряд визнати викладені в ній права свободи й дотримуватися їх. Це були 10 соціальних й правових принципів, які значно вплинули на політику і справи уряду і людей в усьому світі.

У 1979-1989 розробляється Конвенція ООН про права дитини. 20 листопада 1989 року Конвенція була прийнята резолюцією 44/25 Генеральної Асамблеї ООН та набула чинності 2 вересня 1990 року. 26 січня 1990 року, в день відкриття її для підписання, її підписала 61 країна.

Конвенція ратифікована Постановою Верховної Ради України №789XII (78912) від 27 лютого 1991 року та набула чинності для України 27 вересня 1991 року.

Конвенція містить повний перелік прав дитини: на життя, на ім'я, на набуття громадянства, на піклування з боку батьків, на збереження своєї індивідуальності, право бути заслуханою у ході будь-якого розгляду, що стосується дитини; право на свободу совісті та релігії; право на особисте та сімейне життя; недоторканість житла; таємницю кореспонденції; право користуватися найдосконалішими послугами системи охорони здоров'я; благами соціального забезпечення; на рівень життя, необхідний для її розвитку; на освіту; на відпочинок; на особливий захист: від викрадень та продажу, від фізичних форм експлуатації, фізичного та психічного насильства, участі у військових діях; право на вжиття державою всіх необхідних заходів щодо сприяння фізичному та психічному відновленню та соціальній інтеграції дитини, яка стала жертвою зловживань або

злочину.

Україна гарантує громадянам республіки незалежно від їх національного походження рівні політичні, соціальні, економічні та культурні права і свободи, підтримує розвиток національної самосвідомості й самовиявлення.

Усі громадяни України користуються захистом держави на рівних підставах. У забезпеченні прав осіб, які належать до національних меншин, держава виходить із того, що вони є невід'ємною частиною загальноновизнаних прав людини.

**Студентка 2 КМ-2А курсу ННІ№4
НАВС**

Гошко Лариса Володимирівна

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ ПРЕЗУМПЦІЇ НЕВИНУВАТОСТІ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ ЗГІДНО КОДЕКСУ КУПАП

Значення презумпції невинуватості в адміністративному процесі зумовлено визнанням в Україні людини, її життя і здоров'я, честі й гідності, недоторканності та безпеки найвищою соціальною цінністю (частина перша ст. 3 Конституції України) [1].

Своє формальне закріплення принцип презумпції невинуватості одержав у Декларації прав людини і громадянина, прийнятій у 1789 р. у Франції де зазначалось у ст. 9 "Кожна людина є невинуватою, доки її не визнано винною, тому у разі необхідності затримання, будь-яка надмірна суворість при його здійсненні повинна каратися жорстокими репресіям зі сторони закону"[2].

Конституція України закріплює положення, що відображають сутність презумпції невинуватості (ст. 62): «Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, поки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, отриманих незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь». Положення даної статті віднесено законодавцем до сфери кримінального процесу однак сфера адміністративного процесу, по суті, залишається без конституційного визнання презумпції невинуватості. Проте Європейський суд з прав людини, що у своєму рішенні від 10 лютого 1995 р. у справі "Аллєне де Рібєрмон проти Франції" підкреслив, що сфера застосування принципу презумпції невинуватості є значно ширшою: він обов'язковий не лише для кримінального суду, який вирішує питання про обґрунтованість обвинувачення, а й для всіх інших органів держави [3].

Адже, притягнення до адміністративної (як і до дисциплінарної) відповідальності має для особи негативні наслідки, які істотно можуть впливати на її соціальний, майновий і моральний стан.

Хоча деякі ознаки презумпції невинуватості закріплюються ст.7 Кодексу України про Адміністративні правопорушення (далі - КУпАП), згідно з якою «ніхто не може бути підданий заходу впливу у зв'язку із адміністративним правопорушенням, інакше як на підставах і в порядку, встановлених законом» [4].

Характеризуючи досліджуваний принцип, А. П. Гуляєв зазначає, що принцип презумпції невинуватості не лише відображає суб'єктивне право громадянина вважатись невинним, але й набуває імперативного характеру для посадових осіб, наказує їм від імені держави вважати невинним кожна людина, поки інше не буде доведено у встановленому порядку. Даний принцип є проявом поваги до честі і гідності громадян і в той же час зобов'язує посадових осіб обвинувачувати і притягувати до юридичної відповідальності маючи на це вагомі підстави [5]. В чинному КУпАП цей принцип виражений тим, що до винесення постанови по справі, в більшості випадків, особа визнається не правопорушником, а особою, яка притягується до адміністративної відповідальності. Дана презумпція присутня лише в юрисдикційних провадженнях за участю фізичних осіб - правопорушників.

Істотною ознакою реалізації принципу презумпції невинуватості є те, що ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні протиправного діяння. З цього випливає, що